

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

м. Івано-Франківськ

«28» квітня 2026 року

Слідчий в ОВС 1 відділення слідчого відділу Управління СБ України в Івано-Франківській області підполковник юстиції Петров Олександр Сергійович розглянувши матеріали кримінального провадження № 22024090000000018 від 07.02.2024 за ч. 3 ст. 110-2, ч. 2 ст. 437, ч. 1 ст. 438 КК України, встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінальних правопорушень, відповідно до ст. ст. 42, 276, 277, 278 КПК України,

ПОВІДОМИВ:

КЛИЧКОВА Андрія Євгеновича, 02.09.1979 р.н., громадянина російської федерації, росіянина, уродженця м. Калінінград Калінінградської області, мешканця м. Орел російської федерації, губернатора Орловської області російської федерації, м. Орел, площа Леніна, 1, ідентифікаційний номер платника податків РФ 390406666037, на території України не судимого,

про те, що відповідно до п. 3 ч. 1 ст. 276 КПК України, зібрано достатньо доказів для повідомлення йому підозри у фінансуванні дій, вчинених з метою зміни меж території України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, вчиненому за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 110-2 КК України.

Фактичні обставини кримінального правопорушення, у вчиненні якого підозрюється Кличков А.Є.

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

Відповідно до частини 4 статті 2 Статуту ООН, усі Члени вказаної організації утримуються в своїх міжнародних відносинах від погрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним із Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 09 грудня 1981 року про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями: № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734

(XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить визначення агресії, встановлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави, застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, яка є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;

- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;

- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;

- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські та повітряні флоти іншої держави;

- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, які мають настільки серйозний характер, що це є рівносильним наведеним вище актам, або її значна участь у них.

Жодні міркування будь-якого характеру, чи то політичного, економічного, військового чи іншого характеру, не можуть слугувати виправданням агресії.

Крім того, принципи суверенної рівності, поваги прав, притаманних суверенітету, незастосування сили чи погрози силою, непорушності кордонів, територіальної цілісності держав, мирного врегулювання спорів та невтручання у внутрішні справи держав були закріплені також у Заключному акті Наради з

безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року, який підписаний СРСР, правонаступником якого є російська федерація.

Статтями 1 та 2 розділу III Конвенції про відкриття воєнних дій від 18 жовтня 1907 року, яка вступила в дію 26 січня 1910 року та 7 березня 1955 року визнана СРСР, правонаступником якого є російська федерація, передбачено, що військові дії між державами не повинні починатися без попереднього та недвозначного попередження у формі або мотивованого оголошення війни, або ультиматуму з умовним оголошенням війни.

Про існування стану війни має бути без зволікання оповіщено нейтральним державам, і він матиме для них дійсну силу лише після отримання оповіщення.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року (далі - Декларація) вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і російська федерація.

Згідно з пунктами 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05 грудня 1994 року РФ, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії, Сполучені Штати Америки, російська федерація підтвердили Україні своє зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язалися утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та російською федерацією про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований РФ 22.04.2004), сторонами серед іншого підтверджено межі території України, у тому числі із включенням Київської, Чернігівської, Сумської, Харківської, Луганської, Донецької, Запорізької, Херсонської та Миколаївської областей, АР Крим, як суверенної території України.

Рішенням Конституційного Суду України від 11.07.1997 № 3-зп зазначено, що засади конституційного ладу в Україні закріплені у розділах I, III та XIII Основного Закону України – Конституції України.

Зокрема положеннями статей 1 та 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою, унітарною державою, суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною.

Перебування на території України підрозділів збройних сил інших держав з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, Гаазькими конвенціями 1907 року, IV Женевською конвенцією 1949 року, а також всупереч Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї 1994 року, Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і російською федерацією 1997 року та іншими міжнародно-правовими актами, є окупацією частини території суверенної держави Україна і міжнародним протиправним діянням з усіма наслідками, передбаченими міжнародним правом.

Згідно зі статтею 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Статтею 73 Конституції України закріплено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статей 132-134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі – АР Крим) є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Конституційний лад – це устрій держави і суспільства, а також їх інститутів відповідно до конституційно-правових норм. Це цілісна система основних соціально-правових відносин, що визначають форми і способи функціонування держави як єдиного державно-правового організму. Нормальне функціонування конституційного ладу дозволяє реалізувати прагнення суспільства до справедливого і стабільного соціального порядку на основі поєднання індивідуальних і суспільних інтересів. Нормальне функціонування конституційного ладу дозволяє реалізувати прагнення суспільства до справедливого і стабільного соціального порядку на основі поєднання індивідуальних і суспільних відносин.

Державна влада – це система сформованих у порядку, передбаченому Конституцією та законами України, органів, що уособлюють собою владу глави держави, законодавчу, виконавчу і судову владу (Президент України, парламент, вищі, центральні та місцеві органи виконавчої влади, вищі та місцеві органи судової влади), а також органи місцевого самоврядування і контрольно-наглядових та деяких інших органів, що, користуючись певною незалежністю,

не належать до трьох головних гілок влади (прокуратура України, Національний банк України, Рахункова палата України, Вища рада юстиції України тощо). Таким чином, існуюча в Україні державна влада є частиною її конституційного ладу. Державна влада є головною складовою публічної влади, яка належить тільки державі і реалізовується нею шляхом прийняття компетентними органами обов'язкових для виконання усіма рішень, та застосування в разі необхідності державного примусу.

Статтею 42 Додатку до IV Гаазької конвенції про закони і звичаї суходільної війни 1907 року визначено, що територія визнається окупованою, якщо вона фактично перебуває під владою армії супротивника. Окупація поширюється лише на ту територію, де така влада встановлена і здатна виконувати свої функції.

Усупереч нормам міжнародного гуманітарного права представники влади російської федерації (далі – РФ) та службові особи з числа керівництва Збройних Сил російської федерації (далі – ЗС РФ), діючи у порушення вимог Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципів Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975, вимог Статуту ООН і Декларацій Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 09.12.1981, № 2734 (XXV) від 16.12.1970, № 2131 (XX) від 21.12.1965, № 3314 (XXIX) від 14.12.1974 та інших міжнародно-правових актів, поетапно спланували, підготували та розв'язали агресивну війну та збройний конфлікт проти України, а саме віддали наказ підрозділам ЗС РФ та іншим підпорядкованим їм військовим підрозділам, силовим відомствам і збройним формуванням про повномасштабне військове вторгнення на територію України, у тому числі з метою захоплення її територій та державної влади.

Так, 24.02.2022 військовослужбовці підрозділів ЗС РФ разом з іншими, підпорядкованими представникам влади РФ та керівництву ЗС РФ, військовими підрозділами, силовими відомствами і збройними формуваннями, діючи на виконання вищевказаного злочинного наказу щодо повномасштабного військового вторгнення на територію України, шляхом збройної агресії, з погрозою застосування зброї та її фактичним застосуванням, здійснили незаконне повномасштабне вторгнення на територію України через державні кордони України в Донецькій, Луганській, Харківській, Херсонській, Миколаївській, Сумській, Чернігівській та інших областях. Окрім цього, останні здійснили збройний напад на державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші масиви, цивільні та інші об'єкти, та окупували частину території України. Тобто, вчиняли дії, спрямовані на виконання раніше розробленого злочинного плану і реалізацію вищевказаного злочинного умислу, направлені на порушення суверенітету і незалежності України, насильницьку зміну та повалення її конституційного ладу, захоплення державної влади в Україні, посягання на її територіальну цілісність і недоторканність, з метою зміни меж території та державного кордону та порушення порядку, встановленого Конституцією України та міжнародно-правовими актами, що продовжується до теперішнього

часу та призвело і призводить до загибелі значної кількості людей, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків.

У зв'язку з викладеним, 24.02.2022 Президент України видав Указ № 64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні», затверджений Законом України № 2102-ІХ від 24.02.2022 «Про затвердження Указу Президента України «Про введення воєнного стану в Україні», відповідно до якого з 05 години 30 хвилин 24.02.2022 в Україні введено воєнний стан, строки дії якого у подальшому неодноразово продовжувався та який діє до цього часу.

У подальшому військовослужбовці підрозділів ЗС РФ разом з іншими, підпорядкованими представниками влади РФ та керівництву ЗС РФ, військовими підрозділами, силовими відомствами і збройними формуваннями, діючи на виконання вищевказаного злочинного наказу представників влади РФ, здійснивши повномасштабне збройне вторгнення на суверенну територію України, констатоване на найвищому юридичному рівні Резолюцією Генеральної Асамблеї ООН «Агресія проти України» A/RES/ES-11/1 від 02.03.2022, а також проміжним рішенням Міжнародного суду ООН від 16.03.2022.

Також 1 березня 2022 року Європейський суд з прав людини, враховуючи свою попередню практику застосування тимчасових заходів, відповідно до правила 39 Регламенту Суду, вирішив в інтересах сторін і належного розгляду справи наказати Уряду Росії утримуватися від військових нападів на цивільне населення та цивільні об'єкти, у тому числі житлові приміщення, транспортні засоби швидкої допомоги й інші цивільні об'єкти, що перебувають під спеціальною охороною, зокрема школи та лікарні, а також негайно забезпечити безпеку закладів медичної допомоги, їх особового складу й автомобілів швидкої допомоги на території, яка піддається нападу або облозі російських військ.

Надалі, 16 березня 2022 року Міжнародний суд справедливості ООН видав наказ про тимчасові запобіжні заходи, відповідно до якого: 1) Російська Федерація повинна негайно зупинити військові операції, які почала 24 лютого 2022 року на території України; 2) Російська Федерація повинна забезпечити, щоб будь-які військові або нерегулярні збройні формування, які можуть бути керовані або підтримувані нею, а також будь-які організації та особи, які можуть бути під її контролем або керівництвом, не вживали жодних заходів для сприяння військовим операціям, зазначеним у пункті (1); 3) Обидві сторони повинні утримуватися від будь-яких дій, які можуть погіршити або розширити спір перед Судом або ускладнити його вирішення.

Незважаючи на те, що вищенаведеними міжнародними документами закріплено обов'язок держав утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності, інших дій, що заборонені міжнародним гуманітарним правом, російська федерація, у порушення Статуту ООН, ігноруючи норми міжнародного права та рішення міжнародних органів, продовжила агресію проти України шляхом застосування збройної сили проти суверенітету, територіальної недоторканності, політичної незалежності України,

а також продовжила здійснювати вторгнення та раніше розпочату у 2014 році окупацію території України.

При цьому, представники російської федерації, з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, реалізації окупаційної політики, встановлення адміністративного, військового, юридичного, економічного та інших видів контролю на окупованих територіях України розпочали створення незаконних державних та правоохоронних органів, установ та організацій, які підконтрольні окупаційній владі держави-агресора та входять у її вертикаль влади.

У свою чергу, громадянин РФ Кличков Андрій Євгенович, будучи губернатором Орловської області, перебуваючи на вказаній посаді з 05.10.2017 в якості тимчасово виконуючого обов'язки (публікація на офіційному сайті президента росії «Президент Росиії» <http://kremlin.ru/events/president/news/55780>), а відповідно до постанови Вибірчої комісії Орловської області від 12.09.2023 № 49/276-7 з 15.09.2023 вступив на посаду губернатора Орловської області (<http://publication.pravo.gov.ru/document/5700202309150006>), виконуючи при цьому адміністративно-господарські та організаційно-розпорядчі функції, маючи в своєму підпорядкуванні значне коло осіб з числа державних службовців органів влади Орловської області (РФ), діючи за попередньою змовою з останніми та з іншими невстановленими особами, з моменту оголошення початку так званої «спеціальної військової операції», тобто з 24.02.2022, і по теперішній час, діючи умисно, усвідомлюючи протиправний характер своїх дій, на виконання свого злочинного умислу, направлено на надання матеріальних та фінансових ресурсів для здійснення фінансування дій, вчинених з метою зміни меж території України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, використовуючи свій адміністративний вплив та адміністративний ресурс, як особисто, так і через надання відповідних доручень, вчиняв дії, що спрямовувались на матеріальне забезпечення шляхом придбання та подальшої передачі матеріальних ресурсів у вигляді військової техніки, обладнання, амуніції, засобів індивідуального захисту, медичних препаратів, продуктів харчування, будівельних матеріалів та інших матеріальних цінностей представникам військових формувань РФ та окупаційної адміністрації, які, в свою чергу, використовували їх з метою захоплення території України, тобто зміни меж території України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, під час ведення повномасштабної війни РФ проти України.

При цьому, Кличков А.Є. та підпорядковані йому службові особи органів державної влади Орловської області, а також представники громадських організацій, що діяли за його дорученням, реалізуючи свій злочинний умисел, направлений на надання матеріальних ресурсів для здійснення фінансування дій, вчинених представниками військових формувань РФ з метою зміни меж території України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, використовуючи механізм передачі інформації для широкого загалу, розміщували у відповідних текстових, фото- та відеопублікаціях на веб-ресурсах

російських засобів масової інформації інформацію у вигляді звітів перед жителями РФ, зокрема Орловської області, про перелік придбаних та поставлених матеріальних цінностей підрозділам військових формувань держави-агресора.

Так, реалізуючи свій злочинний умисел, направлений на фінансування дій, вчинених з метою зміни меж території України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, Кличков А.Є., перебуваючи в м. Орел РФ, більш точне місце не встановлено, використовуючи своє службове становище та вплив як губернатор Орловської області, видав ряд Указів, якими зобов'язав підконтрольний йому департамент соціального захисту, опіки та опікунства, праці та зайнятості за рахунок коштів обласного бюджету організувати надання учасникам так званої «СВО» або уповноваженим членам сім'ї міри соціальної підтримки, зокрема: 24.06.2022 № 309 призначена разова виплата в розмірі 500 000 рублів; 09.08.2022 № 410 призначена разова виплата в розмірі 100 000 рублів; 30.06.2023 № 416 призначена разова виплата в розмірі шестимісячного грошового забезпечення відповідно до займаної посади; 18.04.2024 № 193 призначена разова виплата в розмірі 250 000 рублів; 30.05.2024 № 284 призначена разова виплата в розмірі 500 000 рублів; 01.08.2024 № 443 призначена разова виплата в розмірі 400 000 рублів; особам, які уклали контракт в період з 01.08.2024 по 31.12.2024; 07.11.2025 № 618 призначена разова виплата в розмірі 500 000 рублів, особам, які уклали контракт в період з 07.11.2025 по 25.12.2025; 17.01.2025 № 18 призначена разова виплата в розмірі 400 000 рублів, поширюється на правовідносини, що були укладені з січня 2025 року.

Поряд з цим, у невстановлений досудовим розслідуванням час, але не пізніше 23 лютого 2024 року, Кличков А.Є., перебуваючи на посаді губернатора Орловської області, за попередньою змовою з підпорядкованими йому службовими особами органів державної влади, з метою зміни меж території України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, особисто прибув на тимчасово окуповані території України, зокрема м. Попасна Луганської області та м. Соледар Донецької області та передав збройним формуванням ЗС РФ автомобілі, безпілотники, прилади нічного бачення, одяг. Допис з відеосюжетом з поїздки розміщений на офіційній сторінці Кличкова А.Є. в соціальній мережі «Вконтакте» (https://vk.com/wall470180481_121789).

В подальшому, у невстановлений досудовим розслідуванням час, але не пізніше 16.03.2024 за дорученням губернатора Орловської області Кличкова А.Є. та сприяння Департаменту сільського господарства з метою матеріального забезпечення ЗС РФ, які ведуть бойові дії з метою захоплення території України та зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, в напрямку Кременної (м.Кременна Луганської області) одному з підрозділів ЗС РФ було направлено систему РЕБ та РЕР «Булат», на Харківському напрямку - генератор та будівельні матеріали, на інші напрямки - чотири телевізори для роботи з БПЛА, систему РЕБ «Ромашка», генератор та два тенти на Урал, будівельні матеріали та будівельний інструмент (утеплювач, бензопили) на загальну суму

300 тисяч рублів (публікація на каналі у месенджері «Telegram» під назвою «Губернатор Кличков» https://t.me/Klychkov_Andrey/3341).

Поряд з цим, в невстановлений досудовим розслідуванням час, але не пізніше 20.04.2024, за сприяння губернатора Орловської області Кличкова А.Є., з метою матеріального забезпечення ЗС РФ, які ведуть бойові дії з метою захоплення території України та зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України забезпечено збір та доставку матеріальних засобів підрозділам 2-ї бригади армійського спецназу ЗС РФ, що ведуть бойові дії на території Харківської області, більш точне місце не встановлено, передано автомобіль «Ниву» та додатково два квадрокоптери «Mavic 3 Combo» (публікація на каналі у месенджері «Telegram» під назвою «Губернатор Кличков» https://t.me/Klychkov_Andrey/3475).

Крім цього, в невстановлений досудовим розслідуванням час, але не пізніше 03.05.2024, губернатор Орловської області Кличков А.Є., з метою матеріального забезпечення ЗС РФ, які ведуть бойові дії з метою захоплення території України та зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, забезпечив доставку матеріальних засобів та особисто прибув на тимчасово окуповані території України (м. Бахмут Донецької області) та передав збройним формуванням ЗС РФ автомобілі, мотоцикл, тепловізори та ін. (сюжет, розміщений на офіційній сторінці Кличкова А.Є. в соціальній мережі «Вконтакте» https://vk.com/wall470180481_127614).

В подальшому, в невстановлений досудовим розслідуванням час, але не пізніше 07.03.2025, губернатор Орловської області Кличков А.Є., з метою матеріального забезпечення ЗС РФ, які ведуть бойові дії по захопленню території України та зміни меж території України на порушення порядку, встановленого Конституцією України особисто прибув на тимчасово окуповані території України, зокрема Селидівський напрямок (м. Селидове Донецької області) з метою передачі різного будівельного устаткування: пил-циркулярок, електрорубанків, верстатів для заточування ланцюгів, дисків на «болгарку», дренажних насосів, будівельних степлерів, скоб, електроприладів та два телевізори для особового складу (публікація в ЗМІ <https://obl1.ru/news/gubernator-orlovskoy-oblasti-andrey-klychkov-dostavil-gruz-boytsam-svo-na-selidovskom-napravlenii>).

Крім цього, в невстановлений досудовим розслідуванням час, але не пізніше 06.04.2025, Кличков А.Є., перебуваючи в м. Орел РФ, більш точне місце не встановлено, продовжуючи реалізовувати свій злочинний умисел, направлений на фінансування дій, вчинених з метою зміни меж території України на порушення порядку, встановленого Конституцією України розпочав збір коштів на розрахунковий рахунок «Орловское региональное отделение общероссийского общественного благотворительного фонда «Российский детский фонд» для закупівлі ноутбука, принтера, квадрокоптера Mavic 3, рації, кількох дизельних та одного інверторного бензинового генератора, печі-буржуйки, бензопил, OSB-плити, дошки, плівки, утеплювача, газових балонів на

50л, портативних газових плит, будівельних скоб, цвяхів, кирки, молотків, сокир, монтажної піни, камер в шини до Уралу 425/85R, посуду та столового приладдя, які в подальшому скеровано для підрозділів ЗС РФ, які здійснюють бойові дії проти Сил оборони України з метою захоплення території України (публікація на каналі у месенджері «Telegram» під назвою «Губернатор Клычков» https://t.me/Klychkov_Andrey/3419).

Крім цього, в невстановлений досудовим розслідуванням час, але не пізніше 24.06.2025, губернатор Орловської області Кличков А.Є., перебуваючи в м. Орел РФ, більш точне місце не встановлено, з метою матеріального забезпечення ЗС РФ, які ведуть бойові дії з метою захоплення території України та зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, забезпечив збір та доставку матеріальних засобів підрозділам розвідки ЗС РФ, які воюють на Херсонському напрямку, а саме: тепловізор, виявники БПЛА, антидронову рушницю, квадрокоптер, тактичні аптечки, медикаменти, одяг, набір інструментів, продукти та воду, автомобіль «УАЗ» (публікація на каналі у месенджері «Telegram» під назвою «Губернатор Клычков» https://t.me/Klychkov_Andrey/5062).

Таким чином, за сприяння та під керівництвом губернатора Орловської області Кличкова А.Є. військовослужбовцям ЗС РФ, які приймають участь у бойових діях проти ЗС України, було передано вантажу та техніки загальною вагою понад 7 тисяч тонн (публікація на каналі у месенджері «Telegram» під назвою «Губернатор Клычков» https://t.me/Klychkov_Andrey/5062).

Отже, губернатор Орловської області Кличков А.Є., діючи умисно, починаючи з 24.06.2022, підозрюється у здійсненні за попередньою змовою групою осіб фінансового та матеріального забезпечення військовослужбовців ЗС РФ, які беруть участь у бойових діях проти Збройних Сил України на території України, з метою зміни меж території України, на порушення порядку встановленого Конституцією України.

Таким чином, Кличков Андрій Євгенович підозрюється у фінансуванні дій, вчинених з метою зміни меж території України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні злочину, передбаченого ч.3 ст.110-2 КК України.

Слідчий в ОВС 1 відділення
слідчого відділу Управління
СБ України в Івано-Франківській області

 Олександр ПЕТРОВ

ПОГОДЖЕНО
Прокурор у кримінальному провадженні -
прокурор відділу Івано-Франківської
обласної прокуратури

 Михайло КУХТА

Права підозрюваного:

Конституція України

Стаття 28. Кожен має право на повагу до його гідності.

Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню. Жодна людина без її вільної згоди не може бути піддана медичним, науковим чи іншим дослідям.

Стаття 29. Кожна людина має право на свободу та особисту недоторканність.

Ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше як за вмотивованим рішенням суду і тільки на підставах та в порядку, встановлених законом.

У разі нагальної необхідності запобігти злочинів чи його припинити уповноважені на те законом органи можуть застосувати тримання особи під вартою як тимчасовий запобіжний захід, обґрунтованість якого протягом сімдесяти двох годин має бути перевірена судом. Затримана особа негайно звільняється, якщо протягом сімдесяти двох годин з моменту затримання їй не вручено вмотивованого рішення суду про тримання під вартою.

Кожному заарештованому чи затриманому має бути невідкладно повідомлено про мотиви арешту чи затримання, роз'яснено його права та надано можливість з моменту затримання захищати себе особисто та користуватися правовою допомогою захисника.

Кожний затриманий має право у будь-який час оскаржити в суді своє затримання.

Про арешт або затримання людини має бути негайно повідомлено родичів заарештованого чи затриманого.

Стаття 55. Права і свободи людини і громадянина захищаються судом.

Кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб.

Кожен має право звертатися за захистом своїх прав до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини.

Кожен має право після використання всіх національних засобів правового захисту звертатися за захистом своїх прав і свобод до відповідних міжнародних судових установ чи до відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна.

Кожен має право будь-якими не забороненими законом засобами захищати свої права і свободи від порушень і протиправних посягань.

Стаття 56. Кожен має право на відшкодування за рахунок держави чи органів місцевого самоврядування матеріальної та моральної шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб при здійсненні ними своїх повноважень.

Стаття 59. Кожен має право на правову допомогу. У випадках, передбачених законом, ця допомога надається безоплатно. Кожен є вільним у виборі захисника своїх прав.

Для забезпечення права на захист від обвинувачення та надання правової допомоги при вирішенні справ у судах та інших державних органах в Україні діє адвокатура.

Стаття 62. Особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду.

Ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні злочину.

Обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, а також на припущеннях. Усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на її користь.

У разі скасування вироку суду як неправосудного держава відшкодовує матеріальну і моральну шкоду, завдану безпідставним засудженням.

Стаття 63. Особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

Підозрюваний, обвинувачений чи підсудний має право на захист.

Засуджений користується всіма правами людини і громадянина, за винятком обмежень, які визначені законом і встановлені вироком суду.

Кримінальний процесуальний кодекс України

Стаття 42. Підозрюваний

Підозрюваний, обвинувачений має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і зустріч із ним незалежно від часу в робочі, вихідні, святкові, неробочі дні до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - зустрічі без обмеження в часі та кількості у робочі, вихідні, святкові, неробочі дні; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних діях; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів для оплати такої допомоги;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватись послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного мені повідомлені, роз'яснені та зрозумілі.

Підозрюваний: _____ Кличков А.Є.

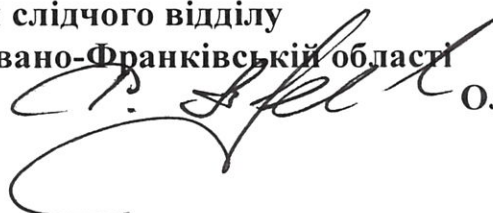
« ____ » год. « ____ » хв. « ____ » _____ 202__ року

Повідомлення про підозру вручив:

Слідчий в ОВС 1 відділення слідчого відділу

Управління СБ України в Івано-Франківській області

підполковник юстиції

Олександр ПЕТРОВ

ПАМ'ЯТКА
про процесуальні права та обов'язки підозрюваного
Кличкова Андрія Євгеновича

Конституція України

Стаття 28. Кожен має право на повагу до його гідності.

Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню. Жодна людина без її вільної згоди не може бути піддана медичним, науковим чи іншим досліддам.

Стаття 29. Кожна людина має право на свободу та особисту недоторканність.

Ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше як за вмотивованим рішенням суду і тільки на підставах та в порядку, встановлених законом.

У разі нагальної необхідності запобігти злочиніві чи його припинити уповноважені на те законом органи можуть застосувати тримання особи під вартою як тимчасовий запобіжний захід, обґрунтованість якого протягом сімдесяти двох годин має бути перевірена судом. Затримана особа негайно звільняється, якщо протягом сімдесяти двох годин з моменту затримання їй не вручено вмотивованого рішення суду про тримання під вартою.

Кожному заарештованому чи затриманому має бути невідкладно повідомлено про мотиви арешту чи затримання, роз'яснено його права та надано можливість з моменту затримання захищати себе особисто та користуватися правовою допомогою захисника.

Кожний затриманий має право у будь-який час оскаржити в суді своє затримання.

Про арешт або затримання людини має бути негайно повідомлено родичів заарештованого чи затриманого.

Стаття 55. Права і свободи людини і громадянина захищаються судом.

Кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб.

Кожен має право звертатися за захистом своїх прав до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини.

Кожен має право після використання всіх національних засобів правового захисту звертатися за захистом своїх прав і свобод до відповідних міжнародних судових установ чи до відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна.

Кожен має право будь-якими не забороненими законом засобами захищати свої права і свободи від порушень і протиправних посягань.

Стаття 56. Кожен має право на відшкодування за рахунок держави чи органів місцевого самоврядування матеріальної та моральної шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органів державної влади,

органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб при здійсненні ними своїх повноважень.

Стаття 59. Кожен має право на правову допомогу. У випадках, передбачених законом, ця допомога надається безоплатно. Кожен є вільним у виборі захисника своїх прав.

Для забезпечення права на захист від обвинувачення та надання правової допомоги при вирішенні справ у судах та інших державних органах в Україні діє адвокатура.

Стаття 62. Особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду.

Ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні злочину.

Обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, а також на припущеннях. Усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на її користь.

У разі скасування вироку суду як неправосудного держава відшкодовує матеріальну і моральну шкоду, завдану безпідставним засудженням.

Стаття 63. Особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

Підозрюваний, обвинувачений чи підсудний має право на захист.

Засуджений користується всіма правами людини і громадянина, за винятком обмежень, які визначені законом і встановлені вироком суду.

Положення про порядок короткочасного затримання осіб, підозрюваних у вчиненні злочину

Стаття 10. Права та обов'язки затриманих.

Особи, затримані за підозрінням у вчиненні злочину, мають право:

- знати, в чому їх підозрюють;
- вимагати перевірки прокурором правомірності затримання; про заявлену вимогу адміністрація місця тримання затриманих негайно повідомляє прокурора;
- оскаржити дії особи, яка провадить дізнання, слідчого або прокурора, давати пояснення і заявляти клопотання;
- звертатися зі скаргами і заявами в державні органи, громадські організації і до службових осіб у порядку, встановленому статтею 13 цього Положення;
- користуватися своїм одягом і взуттям, а також іншими необхідними предметами і речами, перелік яких визначається Правилами внутрішнього розпорядку в місцях тримання затриманих.

Особи, затримані за підозрінням у вчиненні злочину, зобов'язані додержувати вимог цього Положення і Правил внутрішнього розпорядку в місцях тримання затриманих.

Закон України «Про попереднє ув'язнення»

Стаття 9. Права осіб, взятих під варту

Особи, взяті під варту, мають право:

- на захист відповідно до кримінально-процесуального законодавства;
- на захист своїх прав та інтересів особисто або за допомогою захисника з моменту затримання або взяття під варту, а також на повідомлення під час взяття під варту підстав та мотивів взяття під варту, оскаржувати їх у суді, отримати в друкованому вигляді роз'яснення положень статей 28, 29, 55, 56, 59, 62 та 63 Конституції України, цієї статті та інших прав затриманих або взятих під варту, встановлених законом, у тому числі права здійснювати захист своїх прав та інтересів особисто або за допомогою захисника з моменту затримання або арешту (взяття під варту)
 - особи, права відмовитися від надання будь-яких пояснень або свідчень до прибуття захисника, знайомитися з правилами тримання під вартою;
 - на щоденну прогулянку тривалістю одна година. Вагітним жінкам і жінкам, які мають при собі дітей, неповнолітнім, а також хворим з дозволу лікаря та за їх згодою тривалість щоденної прогулянки встановлюється до двох годин;
 - одержувати два рази на місяць передачі або посилки та грошові перекази і передачі;
 - купувати протягом місяця за безготівковим розрахунком продукти харчування і предмети першої необхідності на суму до одного мінімального розміру заробітної плати та без обмежень письмове приладдя, газети, книги через торговельну мережу на замовлення;
 - користуватися власним одягом і взуттям, мати при собі документи і записи, що стосуються кримінальної справи;
 - користуватися телевізорами, одержаними від родичів або інших осіб, настільними іграми, газетами і книгами з бібліотеки місця попереднього ув'язнення та придбаними через торговельну мережу;
 - відправляти в індивідуальному порядку релігійні обряди і користуватися релігійною літературою та властивими їх віруванню предметами релігійного культу, виготовленими з малоцінних матеріалів, якщо при цьому не порушується встановлений у місцях попереднього ув'язнення порядок, а також не обмежуються права інших осіб;
 - на восьмигодинний сон в нічний час, під час якого не допускається залучення до участі в процесуальних та інших діях, за винятком невідкладних випадків;
 - звертатись із скаргами, заявами та листами до державних органів і службових осіб у порядку, встановленому статтею 13 цього Закону.

Взяті під варту жінки вправі мати при собі дітей віком до трьох років.

Взяті під варту молоді громадяни (віком від 14 до 28 років) мають право отримувати психолого-педагогічну допомогу спеціалістів центрів соціальних служб для молоді.

Осіб, які відбувають покарання у місцях позбавлення волі, в разі обрання щодо них запобіжного заходу у вигляді взяття під варту в зв'язку з провадженням в іншій справі, тримають відповідно до правил, установлених цим Законом.

Одержання цими особами посилок і передач, а так само купівля ними продуктів харчування і предметів першої необхідності здійснюються в порядку, встановленому Виправно-трудоим кодексом України для виду режиму виправно-трудої колонії, призначеного їм Державним департаментом України з питань виконання покарань.

Перелік продуктів харчування і предметів першої необхідності, які забороняється передавати особам, взятим під варту, встановлюється Державним департаментом України з питань виконання покарань. Міністерством оборони України за погодженням з Генеральною прокуратурою України.

Стаття 10. Обов'язки осіб, взятих під варту

Особи, взяті під варту, зобов'язані:

- додержуватися порядку, встановленого в місцях попереднього ув'язнення, і виконувати законні вимоги адміністрації;
- дотримуватися санітарно-гігієнічних правил, мати охайний зовнішній вигляд, постійно підтримувати чистоту в камері;
- бути ввічливими до працівників місця попереднього ув'язнення, а також поміж собою;
- не вступати в суперечки з представниками адміністрації, не принижувати їх гідність, не протидіяти виконанню ними своїх обов'язків;
- бережливо ставитися до інвентарю, обладнання та іншого майна місця попереднього ув'язнення.

Кримінальний процесуальний кодекс України

Стаття 20. Забезпечення права на захист

1. Підозрюваний, обвинувачений, виправданий, засуджений має право на захист, яке полягає у наданні йому можливості надати усні або письмові пояснення з приводу підозри чи обвинувачення, право збирати і подавати докази, брати особисту участь у кримінальному провадженні, користуватися правовою допомогою захисника, а також реалізовувати інші процесуальні права, передбачені цим Кодексом.

2. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд зобов'язані роз'яснити підозрюваному, обвинуваченому його права та забезпечити право на кваліфіковану правову допомогу з боку обраного ним або призначеного захисника.

3. У випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, підозрюваному, обвинуваченому правова допомога надається безоплатно за рахунок держави.

4. Участь у кримінальному провадженні захисника підозрюваного, обвинуваченого, представника потерпілого, представника третьої особи, щодо майна якої вирішується питання про арешт, не звужує процесуальних прав підозрюваного, обвинуваченого, потерпілого, третьої особи, щодо майна якого вирішується питання про арешт.

Стаття 42. Підозрюваний, обвинувачений

1. Підозрюваним є особа, якій у порядку, передбаченому статтями 276-279 цього Кодексу, повідомлено про підозру, особа, яка затримана за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення, або особа, щодо якої складено повідомлення про підозру, однак його не вручено їй внаслідок невстановлення місцезнаходження особи, проте вжито заходів для вручення у спосіб, передбачений цим Кодексом для вручення повідомлень.

2. Обвинуваченим (підсудним) є особа, обвинувальний акт щодо якої переданий до суду в порядку, передбаченому статтею 291 цього Кодексу.

3. Підозрюваний, обвинувачений має право:

1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють, обвинувачують;

2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;

3) на першу вимогу мати захисника і зустріч із ним незалежно від часу в робочі, вихідні, святкові, неробочі дні до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - зустрічі без обмеження в часі та кількості у робочі, вихідні, святкові, неробочі дні; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних діях; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів для оплати такої допомоги;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 цього Кодексу, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 цього Кодексу;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

4. Обвинувачений також має право:

1) брати участь під час судового розгляду у допиті свідків обвинувачення або вимагати їхнього допиту, а також вимагати виклику і допиту свідків захисту на тих самих умовах, що й свідків обвинувачення;

2) збирати і подавати суду докази;

3) висловлювати в судовому засіданні свою думку щодо клопотань інших учасників судового провадження;

4) виступати в судових дебатах;

5) ознайомлюватися з журналом судового засідання та технічним записом судового процесу, які йому зобов'язані надати уповноважені працівники суду, і подавати щодо них свої зауваження;

6) оскаржувати в установленому цим Кодексом порядку судові рішення та ініціювати їх перегляд, знати про подані на них апеляційні та касаційні скарги, заяви про їх перегляд, подавати на них заперечення;

7) отримувати роз'яснення щодо порядку підготовки та використання досудової доповіді, відмовлятися від участі у підготовці досудової доповіді;

8) брати участь у підготовці досудової доповіді, надавати представнику персоналу органу пробації інформацію, необхідну для підготовки такої доповіді, ознайомлюватися з текстом досудової доповіді, подавати свої зауваження та уточнення.

5. Підозрюваний, обвинувачений мають також інші процесуальні права, передбачені цим Кодексом.

6. Підозрюваний, обвинувачений, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустріч з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

7. Підозрюваний, обвинувачений зобов'язаний:

1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк - заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду;

4) надавати достовірну інформацію представнику персоналу органу пробації, необхідну для підготовки досудової доповіді.

8. Підозрюваному, обвинуваченому вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням особою, яка здійснює таке повідомлення.

Стаття 45. Захисник

1. Захисником є адвокат, який здійснює захист підозрюваного, обвинуваченого, засудженого, виправданого, особи, стосовно якої передбачається застосування примусових заходів медичного чи виховного характеру або вирішувалося питання про їх застосування, а також особи, стосовно якої передбачається розгляд питання про видачу іноземній державі (екстрадицію).

2. Захисником не може бути адвокат, відомості про якого не внесено до Єдиного реєстру адвокатів України або стосовно якого у Єдиному реєстрі адвокатів України містяться відомості про зупинення або припинення права на зайняття адвокатською діяльністю.

Стаття 48. Залучення захисника

1. Захисник може у будь-який момент бути залученим підозрюваним, обвинуваченим, їх законними представниками, а також іншими особами за проханням чи згодою підозрюваного, обвинуваченого до участі у кримінальному провадженні. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд зобов'язані надати затриманій особі чи особі, яка тримається під вартою, допомогу у встановленні зв'язку із захисником або особами, які можуть запросити захисника, а також надати можливість використати засоби зв'язку для запрошення захисника. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд зобов'язані утримуватися від надання рекомендацій щодо залучення конкретного захисника.

2. Захисник залучається слідчим, прокурором, слідчим суддею чи судом для здійснення захисту за призначенням у випадках та в порядку, визначених статтями 49 та 53 цього Кодексу.

Стаття 49. Залучення захисника слідчим, прокурором, слідчим суддею чи судом для здійснення захисту за призначенням

1. Слідчий, прокурор, слідчий суддя чи суд зобов'язані забезпечити участь захисника у кримінальному провадженні у випадках, якщо:

1) відповідно до вимог статті 52 цього Кодексу участь захисника є обов'язковою, а підозрюваний, обвинувачений не залучив захисника;

2) підозрюваний, обвинувачений заявив клопотання про залучення захисника, але за відсутністю коштів чи з інших об'єктивних причин не може його залучити самостійно;

3) слідчий, прокурор, слідчий суддя чи суд вирішить, що обставини кримінального провадження вимагають участі захисника, а підозрюваний, обвинувачений не залучив його.

Захисник може бути залучений слідчим, прокурором, слідчим суддею чи судом в інших випадках, передбачених законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги.

2. У випадках, передбачених частиною першою цієї статті, слідчий, прокурор виносить постанову, а слідчий суддя та суд постановляє ухвалу, якою доручає відповідному органу (установі), уповноваженому законом на надання безоплатної правової допомоги, призначити адвоката для здійснення захисту за призначенням та забезпечити його прибуття у зазначені у постанові (ухвалі) час і місце для участі у кримінальному провадженні.

3. Постанова (ухвала) про доручення призначити адвоката негайно направляється відповідному органу (установі), уповноваженому законом на надання безоплатної правової допомоги, і є обов'язковою для негайного виконання. Невиконання, неналежне або несвоєчасне виконання постанови (ухвали) про доручення призначити адвоката тягнуть відповідальність, встановлену законом.

Стаття 52. Обов'язкова участь захисника

1. Участь захисника є обов'язковою у кримінальному провадженні щодо особливо тяжких злочинів. У цьому випадку участь захисника забезпечується з моменту набуття особою статусу підозрюваного.

2. В інших випадках обов'язкова участь захисника забезпечується у кримінальному провадженні:

1) щодо осіб, які підозрюються або обвинувачуються у вчиненні кримінального правопорушення у віці до 18 років, - з моменту встановлення факту неповноліття або виникнення будь-яких сумнівів у тому, що особа є повнолітньою;

2) щодо осіб, стосовно яких передбачається застосування примусових заходів виховного характеру, - з моменту встановлення факту неповноліття або виникнення будь-яких сумнівів у тому, що особа є повнолітньою;

3) щодо осіб, які внаслідок психічних чи фізичних вад (німі, глухі, сліпі тощо) не здатні повною мірою реалізувати свої права, - з моменту встановлення цих вад;

4) щодо осіб, які не володіють мовою, якою ведеться кримінальне провадження, - з моменту встановлення цього факту;

5) щодо осіб, стосовно яких передбачається застосування примусових заходів медичного характеру або вирішується питання про їх застосування, - з моменту встановлення факту наявності в особи психічного захворювання або інших відомостей, які викликають сумнів щодо її осудності;

6) щодо реабілітації померлої особи - з моменту виникнення права на реабілітацію померлої особи;

8) щодо осіб, стосовно яких здійснюється спеціальне досудове розслідування або спеціальне судове провадження, - з моменту прийняття відповідного процесуального рішення;

9) у разі укладення угоди між прокурором та підозрюваним чи обвинуваченим про визнання винуватості - з моменту ініціювання укладення такої угоди.

Стаття 53. Залучення захисника для проведення окремої процесуальної дії

1. Слідчий, прокурор, слідчий суддя чи суд залучають захисника для проведення окремої процесуальної дії в порядку, передбаченому статтею 49 цього Кодексу, виключно у невідкладних випадках, коли є потреба у проведенні невідкладної процесуальної дії за участю захисника, а завчасно повідомлений захисник не може прийти для участі у проведенні процесуальної дії чи забезпечити участь іншого захисника або якщо підозрюваний, обвинувачений виявив бажання, але ще не встиг залучити захисника або прибуття обраного захисника неможливе.

2. Запросити захисника до участі в окремій процесуальній дії має право і сам підозрюваний, обвинувачений. Якщо потреби у проведенні невідкладних процесуальних дій за участю захисника немає і коли неможливе прибуття захисника, обраного підозрюваним, обвинуваченим, протягом двадцяти чотирьох годин, слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право запропонувати підозрюваному, обвинуваченому залучити іншого захисника.

3. Під час проведення окремої процесуальної дії захисник має ті ж самі права й обов'язки, що й захисник, який здійснює захист протягом кримінального провадження.

4. Захисник як до процесуальної дії, так і після неї має право зустрічатися з підозрюваним, обвинуваченим для підготовки до проведення процесуальної дії або обговорення її результатів.

5. Здійснення захисту під час проведення окремої процесуальної дії не покладає на захисника обов'язку надалі здійснювати захист у всьому кримінальному провадженні або на окремій його стадії.

Стаття 54. Відмова від захисника або його заміна

1. Підозрюваний, обвинувачений має право відмовитися від захисника або замінити його.

2. Якщо підозрюваний, обвинувачений наполягає на відмові від захисника, слідчий, прокурор, слідчий суддя чи суд зобов'язані організувати зустріч захисника з підозрюваним, обвинуваченим. У разі якщо підозрюваний, обвинувачений особисто та безпосередньо повідомляє захиснику про небажання мати захисника, заміну захисника після конфіденційної розмови із захисником, така відмова або заміна фіксується у протоколі процесуальної дії або журналі судового засідання.

Не є підставою для відмови слідчим, прокурором, слідчим суддею чи судом в зустрічі захисника з підозрюваним, обвинуваченим наявність письмової заяви про відмову підозрюваного, обвинуваченого від захисника або письмового

клопотання про його заміну до внесення відповідної інформації до протоколу процесуальної дії або журналу судового засідання.

Відмова уповноваженою особою в зустрічі підозрюваного, обвинуваченого із захисником, стосовно якого є заява про відмову чи клопотання про заміну, до відповідної фіксації у протоколі процесуальної дії або журналі судового засідання тягне за собою відповідальність, встановлену законом.

3. Відмова від захисника не приймається у випадку, якщо його участь є обов'язковою. У такому випадку, якщо підозрюваний, обвинувачений відмовляється від захисника і не залучає іншого захисника, захисник повинен бути залучений у порядку, передбаченому статтею 49 цього Кодексу, для здійснення захисту за призначенням.

Пам'ятку отримав:

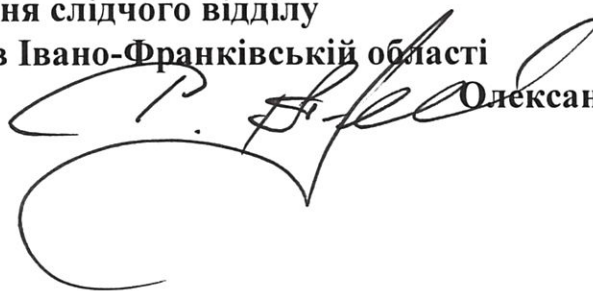
«28» 04 2026 року _____

Пам'ятку вручив:

Слідчий в ОВС 1 відділення слідчого відділу

Управління СБ України в Івано-Франківській області

підполковник юстиції

Олександр ПЕТРОВ